

Opfattelse gjældende, som jeg til en vis Grad kan finde baade forklarlig og rigtig fra hans Side, tillod sig at stemple det foreliggende Lovforslag, som om det var den gennemgaaende Lænke deri, at Fuldmægtige hos Netsbetjente skulde have de lukrative Forretninger, antager jeg, at det ærede Medlem ikke just saa lige har ment, hvad han saaledes i sin Barme kom til at udtale. Det ærede Medlem vil dog formentlig ved at gennemgaa Lovforslaget komme til den Erkjendelse, at det var noget stivt, naar han sagde, at det er en gennemgaaende Lænke deri at skaffe Netsbetjentenes Fuldmægtige de lukrative Skifteforretninger. Det ærede Medlem vil saa meget mindre kunne sige noget Saadant, naar han lægger Mærke til, at § 32 fordrer en Enstemmighed, som netop har maattet vinde hans Bifald, idet den er til Hindrer for, at en Kuratorbestikkelse kan finde Sted af den Art, som han har saa meget imod. En Kuratorbestikkelse kan nemlig efter § 32 udenfor Kjøbenhavn ifftan finde Sted, naar samtlige Voets Vedkommende ere enige derom; jeg tror ikke, det er muligt at værne mere om, at de Private ikke skulde blive chikanerede af en Netsbetjent, der vil skaffe sin Fuldmægtig den lukrative Forretning at være Kurator, end ved, som det er slet i § 32, at sige, at Betingelsen for, at der kan ansættes Kurator er, at samtlige Voets Vedkommende ere enige derom. Kurator kan altsaa ikke paatvinges Voet af Skifteforvalteren. Derimod indrømmer jeg, at Sagen stiller sig anderledes med Hensyn til Inkassationen. Hvad denne angaar, er det ganske rigtigt, at endogaa Skifteretten kan forlange, at Inkassator skal ansættes. Hvorfor er nu dette bestemt her? Tror man, det er slet for at indføre en Ordning, der er særlig behagelig for Skifteretten eller for Netsbetjentenes Fuldmægtige? Nei, det er ikke Hensynet dertil, der er Motivet til Paragrafen; men Motivet er, at man i og for sig anser det for uheldigt, at Inkassationen, Opbejeringen af Voets Pengemidler, er hos Skifteforvalteren. Man har ansat det for ønskeligt at ordne det saaledes, at denne Embedsmand ikke fik disse Pengemidler under sine Hænder. Man har villet gjøre det muligt for de Private, hvor det dreier sig om Interesser, der kunne være saa betydelige for dem i pekuniær Henseende, ogsaa at kunne faae Indflydelse paa, hvem Om sorgen for deres Pengemidler skulde betros. Det er dette, der ligger paa Bunden af denne Bestemmelse i § 30. Naar det ærede Medlem derimod maatte ville sige, at det er mindre heldigt, at man har givet Skifteretten den Indflydelse paa Valget dels af Inkassator, dels af Kurator, som omhandles i § 30, saa føres Diskussionen ind paa et noget andet Omraade. Jeg vil imidlertid for saa vidt erindre om, at ogsaa i Konkursloven blev det jo vedtaget af Thinget efter omhyggelig Overveielse, at der i alt Fald maatte gives Skifteretten et bestemt Veto med Hensyn til

Bestikkelsen af de paagjældende Personer, fordi de jo for en væsentlig Del — det gjælder navnlig om Kurator, som det er udtalt i § 32 — ere at betragte som Skifterettens Fuldmægtige; og det er vel en ganske sund og naturlig Lænke, at man ikke skal kunne paatvinge en Mand en bestemt Person som Fuldmægtig imod hans Villie. Jeg tillægger i Dvrigt ikke dette Punkt nogen saa overordentlig overveiende Betydning, og det er derfor heller ikke min Mening paa Forhaand at ville udtale mig imod enhver Ændring, hvad disse Paragrafer angaar. Det er jo muligt, at man ved at overveie og forhandle nærmere derom vil kunne komme til en Ordning, som noget kunde fjerne de Betæneligheder, det ærede Medlem har imod disse Bestemmelser, men jeg har dels ikke kunnet lade hans noget stærke Udtalelse uimodsaagt, dels ikke kunnet Andet end gjøre opmærksom paa dette Punkt, at en Forandring af Principet i Ordningen af disse Forhold nødvendig maa medføre en Forandring i de Principer, man hidtil har hevdet ved Ansættelsen af Kontorholdsogdiggjærelser til Netsbetjente.

Octavius Hansen: Med Hensyn til Afgangen til privat Skifte tror jeg, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Iste Valgfreds (Kimefiab) vil indrømme mig, at hvis der netop ikke var denne Udsigt til, at en Arving ved at samtykke heri kunde paadrage sig Gjældsansvar, vilde ikke let noget Menneſte falde paa en saa abnorm Bestemmelse som den i § 4, at den enkelte Arving imod Alles Ønsker kan fremfalde offentlig Skifte. Jeg indrømmer nu, at, naar der saaledes kan paabyrdes en Mand Gjældsansvar, og han stilles mellem de Alternativer, at han enten maa gaa med til privat Skifte eller renoncere paa sin Arv, naar han ikke selv fremtvinger offentlig Skifte, er det undertiden et uheldigt Alternativ for en Mand at komme i; men saa stor Ubehagelighed kan det dog ikke medføre, da det er klart, at den, som ikke tør vedgaa Arv og Gjæld ved at gaa med de andre, der ønske privat Skifte, for sit eget Vedkommende ikke kan have store Ideer om, hvad der er i Voet. Altsaa er det, han nødes til at renoncere paa, Noget, som han anser for at være af høist problematist Natur. Men se vi paa § 8, kommer netop det frem, at en Arving, uden selv at blive fri for Ansvar, kan fremtvinge offentlig Skifte, altsaa nøde de andre Arvinger til at gaa ind paa en Udgift, som de helst ville være fri for. Naar det ærede Medlem modsaagde min Bemærkning om, at det er den naturligste Ting, naar der ligger en Formuemasse, der skal deles mellem Flere, navnlig myndige Personer, da at overlade til dem selv at dele den og ikke at kaste det Hele ind i Skifteretten og paafalde Autoriteternes Mellemsøms, og naar han dertil bemærkede, at ogsaa Interessentstabs- og andre Boer ville kunne fordrø Skifte, saa skal jeg dertil